

INNOCENT!

- Oh déu méu! NOOOO!!!!

Un crit ofegat a la gola de la Carla i uns ulls que es banyaven en llàgrimes mentre contemplaven amb incredulitat la macabra escena que venia de produir-se enmig del menjador de casa seva: en Jordi, el seu promès, acabava d'assassinar a ganivetades l'Ivan, el cos del qual es trobava a terra, immòbil, ple de ganivetades per tot el cos, banyat en una bassa de sang, que si no fos per la ràpida oxidació que estava adquirint, de ben segur podia haver-se confós amb la crema de tomàquet i llamàntol que omplia els tres plats de la taula.

En Jordi mirava el cos sense vida del seu amic de la infància amb els ulls injectats en sang, tremolava de cap a peus, i el ganivet que tenia a les seves mans gotejava sang, puntejant el parquet amb gotes color escarlata. La Carla es va acostar al seu promès, intentant calmar-lo amb la seva veu, i amb una precaució extrema que la va fer aconseguir treure-li el ganivet de les mans, va agafar la seva cara entre les mans, i va reunir les poques forces que li restaven per fer-li saber al seu company que havien comès l'error més gran de la seva vida. Era la nit del 28 de desembre, i la innocentada que la Carla i l'Ivan li havien preparat al Jordi havia acabat de la manera més inesperada i tràgica.

L'Ivan i en Jordi eren amics des de la llar d'infants, però els estudis inicialment, i posteriorment la vida professional, els va anar allunyant geogràficament, però no pas emocionalment, ja que tenien un vincle que els feia sentir-se com a germans. En Jordi, un reputat advocat amb aspiracions a convertir-se en batlle; l'Ivan, director de producció en el sector cinematogràfic. Per aquest motiu, la Carla, sempre que l'Ivan tenia dies de festa i anava a Andorra, el convidava a dinar o a sopar a casa, ja que ella també havia creat un vincle molt fort amb ell.

En aquella ocasió, la Carla havia decidit convidar l'Ivan a sopar el 28 de desembre, i l'havia ensarronat per fer una innocentada a en Jordi; en ella, el farien creure de forma convincent que portaven un temps tenint una aventura, i quan la broma ja no es pogués sostenir durant més temps, ja que dubtaven que en Jordi se l'empassés durant gaire estona, la Carla li anunciaria al seu promès que

estava embarassada d'ell. "Quin final més feliç!", havia pensat la pobra noia, que no podia imaginar que una simple innocentada pogués acabar d'una manera tan macabra.

Després d'una fase inicial d'incredulitat, el jove advocat havia esclatat en una ira incontrolable, omplint l'estança d'insults i retrets que van desembocar en una terrible frustració i plors. Finalment, quan la Carla estava a punt de comunicar-li que tot havia estat una broma urdida amb el seu amic, en Jordi va anar a la cuina, d'on va tornar a aparèixer amb un llarg ganivet de tallar carn. L'acció va passar tan ràpidament que la Carla no va tenir temps de reaccionar; petrificada, mirava com el seu estimat Jordi perdia el control i clavava a l'Ivan una ganivetada rere una altra. Amb el cos garratibat, incapaç de reaccionar, només podia mirar, petrificada i aterroritzada, com aquell gran ganivet es clavava una vegada i una altra al cos de l'Ivan, amb un so sec i esgarrifós cada cop que la fulla de l'arma blanca esquinçava camisa i carn. Finalment, en Jordi agafà l'Ivan i li tallà el coll, tirant-lo a terra i deixant el cos, ja sense vida, de bocaterrosa.

I en aquell moment, quan la Carla el parlava, confessant-li la veritat, el pobre Jordi es va ensorrar completament.

- Una broma? UNA BROMA? Però quina classe de broma és aquesta per l'amor de Déu?

I en aquell moment, un Jordi enfonsat va esclatar a plorar com un nen petit mentre mirava el cos sense vida del seu millor amic.

- Què hem fet, Carla? què hem fet?
- Hem de trucar la policia, Jordi -va dir.
- No! No! No podem arruïnar-nos la vida d'aquesta manera per aquest maleït malentès, no podem. Si us plau, Carla, si us plau...

En Jordi estava al pou, i la Carla no gosava a pressionar-lo perquè fessin el correcte. Mentre l'home agafava el mantell de la taula i cobria el cos del seu finat amic, la Carla va imaginar-se un futur on el pare del seu futur nadó estava entre reixes, i se li va encongir el cor. No sabia què havien de fer, no sabia com podrien sortir ben parats d'aquella. I just en aquell moment, va sentir de boca d'en Jordi la única proposta que probablement esperava, però última que volia sentir.

- Carla -deia en Jordi amb la veu tremolosa-. Ens hem de desfer del cos. La Carla va començar a plorar de nou-. No, Carla, escolta'm, has de mantenir la calma si us plau. Ens desfarem del cos. Si s'obre una investigació per la seva desaparició...
- Que passarà, Jordi, que passarà
- Si s'obre! -alçà la veu-. Si això passa, quan passi, si les pistes condueixen a nosaltres, confessaré.

La Carla va tornar a pensar en el seu futur sense el pare del seu fill i es va sentir aterroritzada com mai. En aquell moment va decidir fer cas al seu Jordi, de la mateixa manera que va decidir posposar donar-li la notícia del seu embaràs per un moment més adient, quan les aigües tornessin a calmar-se. La jove va respirar profundament i va mirar en Jordi amb tota la calma que va poder.

- D'acord, Jordi. D'acord. Què hem de fer?
- Necessito que surtis a comprar productes de neteja. I bosses! Bosses d'escombraries, les més grans que trobis -deia un Jordi nerviós, que mirava d'un costat cap a l'altre, planificant sobre la marxa el seu pla-. Té, les claus del meu cotxe. Renta't la cara i ves a una benzinera a comprar. Jo aniré fent.
- Què penses fer?
- Confia en mi, si us plau, confia en mi. Ves.

La Carla el va mirar amb una barreja de por i incertidumbre, però el record del que podia esdevenir la seva vida li va donar l'esperor que necessitava per ficar-se en marxa. De manera que va anar al bany, es va rentar la cara, esborrant tot rastre de plors, i va sortir del pis a correuita.

Quaranta minuts més tard, ja que per l'hora que era va haver d'anar a buscar una benzinera 24h, la Carla tornava a casa amb tot el que li havia demanat en Jordi: bosses d'escombraries grans i molts i variats productes de neteja. En aquell moment, tota la calma que havia aconseguit reunir per anar a la benzinera, es va esfumar quan, seguint una reguera de sang que s'iniciava al menjador, va arribar al bany i va veure aterroritzada com en Jordi havia esquarterat el cos de l'Ivan dins la banyera;

extremitats, parts del tronc i un cap enterrat entre una muntanya de vísceres que suraven dins un potatge sanguinolent que pràcticament vessava de la banyera.

- Oh, Déu meu... -va expressar la Carla, alhora que pujava de pressa la tapa de vàter i començava a vomitar els entrants del frustrat sopar.

En Jordi va deixar l'ensangonada serra que tenia a les mans i corrent la va anar a consolar.

- Tranquila amor, això acabarà ben aviat, calma't.

La Carla va apartar amb ràbia la mà del Jordi, que li acaronava l'espatlla, i amb energies renovades va decidir que havien arribat massa lluny.

- No, Jordi, no! Això no està bé, no estem fent el correcte. Hem de trucar la policia ara mateix -va dir mentre s'aixecava i sortia cap a la cuina, on recordava haver vist per darrer cop el seu telèfon mòbil. En Jordi va sortint corrent darrere seu.
- No, Carla, espera! No ho facis, no!
- Deixa'm Jordi, hem matat el nostre amic! Ho explicarem tot i la policia ho entendreà!
- No, Carla! No t'ho permetré, no deixaré que em tanquin!

Ja a la cuina, en Jordi va agafar fortament la Carla per les espatlles, la seva mirada estava embogida, i ella va començar a sentir por; tenia por d'en Jordi, tenia por del pare del seu fill. I de sobte, aquella por a tenir un fill amb un pare entre reixes, es va capgirar cap a una por terrible a que aquell futur pare li fes el mateix que li havia fet al seu millor amic. De manera que, pensant en aquell nadó, pensant en l'Ivan i pensant en aquella horrible imatge del bany, la seva por es va transformar en convicció, i aquella convicció es va convertir en valentia, en una valentia que va fer que la seva mà es desplaçés pel pedrís de la cuina fins a trobar un objecte punxant mentre unes mans la continuaven sacsejant de les espatlles. I de sobte, es va sentir un cop sec, i novament a aquella casa, la Carla va sentir el so d'un ganivet esquerdant roba i pell, la roba i la pell que cobrien el cos d'en Jordi a l'alçada del cor.

La Carla, immòbil i aterroritzada, mirava els ulls oberts com a plats d'en Jordi, que feia una darrera ullada al ganivet que l'havia ferit de mort abans de desplomar-se a terra, sense vida. I de sobte,

un soroll de claus al pany, una porta que s'obria i unes passes que s'acostaven cap a la cuina. La veu de l'Ivan va començar a retrunyir des del passadís cridant i rient sense parar.

- INNOCENT! INNOCENT! T'HO HAS TRAGAT! INNOCENT! INNO...

L'Ivan va arribar a la cuina, i no va poder acabar la darrera frase. La Carla tremolava mentre les llàgrimes començaven a brollar sense parar dels seus ulls. I a terra, en Jordi, el seu amic de la infància, el seu còmplice, mort, amb un ganivet clavat al cor.

Un parell d'hores més tard, el sotsoficial Antoni Calsina es trobava al Despatx Central de Policia d'Andorra, dins una sala d'interrogatoris, parlant amb el senyor Ivan Gispert. No podia creure el que estava sentint, i violant deliberadament la llei antitabac, es va encendre una cigarreta mentre deixava les seves ulleres amb montura a l'aire passades de moda sobre la taula, es fregava els ulls amb les mans i es pentinava lleugerament el seu frondós bigoti.

- De manera que tot formava part d'una broma, d'una innocentada?

Un Ivan visiblement enfonsat agafava forces per tornar a repetir allò que ja havia explicat en nombroses ocasions.

- Sí, senyor -va començar-. Com ja li he explicat anteriorment als seus companys, treballa dins l'àmbit del cinema, de manera que quan la Carla em va proposar fer-li una innocentada a en Jordi -només recordar-lo li feia pujar llàgrimes als ulls- se'm va acudir fer-li una "contrabroma" a ella, amb en Jordi de ganxo. Tot era atrezzo senyor, les parts del cos, el ganivet, la sang, les vísceres... Tot.

Calsina no sabia ni on mirar, mai s'havia trobat en una situació com aquella, de manera que només podia callar mentre el seu interlocutor relatava els fets.

- Em vaig fer el mort fins que la Carla va marxar a la benzinera. Quan va sortir per la porta, vaig baixar al meu cotxe a buscar el material i vam preparar tota la falsa escena del bany. Realment va ser tot molt ràpid. En acabar, vaig marxar al cotxe i em vaig amagar fins que

vaig veure que la Carla tornava, vaig esperar uns minuts perquè patís una mica més, i en pujar...

L'Ivan no va poder acabar la frase, es va ensorrar i va començar a plorar sense control. El sotsoficial Calsina va comunicar-li que el deixava sol uns minuts fins que es refés una mica per poder continuar, es va aixecar i va sortir de la sala d'interrogatoris. Fora l'esperava el comissari Josep Suñé.

- Com ho veus, Tunet?
- Quina història, Pep, quina història. Mai m'hi havia trobat amb un cas així.
- Quina manera d'arruïnar-se la vida, oi?
- Sí, nen. I tot per una puta brometa. I a sobre la noia està embarassada. Em cago en els Sants Innocents, i ja de pas em cago en totes les tradicions estúpides del nostre folklore, començant pel fotut Halloween aquest que ni tan sols és nostre, me cago en Déu.

Els dos companys es van mirar, sense saber com afrontar la situació.

- Escolta -va dir en Calsina-. Podem deixar-los descansar per aquesta nit? Anem a veure si encara està obert el Cachirulo, que amb aquesta merda encara no he pogut sopar res, així que una tapeta i una canya m'anirien d'allò més bé.
- No crec que descansin gaire, però alguna cosa podem fer. Au va, anem.